

Bij : Ruth 4 en Mattheüs 1 : 1 t/m 5b

Tamar, Rachab, Ruth, Batseba, Maria.

Vijf vrouwen, die één zal u meer bekend zijn dan de ander. Maar in deze weken horen we meer over hen. Want in de advent periode van dit jaar kijken we samen met de kinderen van de kindernevendienst naar de stamboom van Jezus. Daarmee begint het evangelie van Mattheüs. In die stamboom staan vijf vrouwennamen. Temidden van driemaal veertien mannennamen vallen deze vrouwen namen op.

Zij hebben gemeen met elkaar, dat hun toekomst als 'vrouw van' of 'moeder van' niet vanzelfsprekend is geweest. Er is heel wat schaamte, strijd en pijn aan te pas gekomen.

De vrouwen in het geslachtsregister van Mattheüs laten zien, dat de geschiedenis van God met mensen nooit 'gewoon' of vanzelfsprekend voortgaat.

Gods geschiedenis gaat steeds weer gepaard met verrassende wendingen, met mensen die blijven volhouden, blijven zoeken naar recht.

De eerste zondag ging het over de moed van Tamar. Tamar is de eerste vrouw in de stamboom van Matteüs. Rechteloos en zonder toekomst blijft zij achter. Tamar vindt een bijzondere manier om dit onrecht aan te klagen.

Zij doet wat haar hart haar ingeeft met gevaar voor eigen leven.

Als hoer zit zij langs de kant van de weg.
Moedig en vol lef stelt zij onrecht aan de kaak
en zorgt zij voor toekomst.

Rachab is de tweede vrouw in de stamboom van Mattheüs. Zij heeft een herberg in Jericho bovenop de enorme stadsmuur, die de inwoners moet beschermen en vreemdelingen buiten de deur houden. De deur van Rachab staat echter gastvrij open voor iedereen. Gastvrij deelt zij haar brood met vreemdelingen en vol vertrouwen spreekt zij over haar geloof in de God van het volk Israël. Zij gelooft in de toekomst, die God ook haar kan geven.

Ruth is de derde vrouw. Haar verbondenheid en trouw aan haar schoonmoeder zijn zo groot dat zij haar eigen land en huis achterlaat.

En hoe wonderlijk verloopt haar verhaal. Zij komt met haar schoonmoeder naar Bethlehem terug. Om brood te zoeken in het broodhuis. Dat betekent Bethlehem. En wat heeft Noömi een verdriet in haar leven. Honger dreef haar man Elimelech en hun gezin weg van huis en haard, naar Moab. Noömi verloor haar man in dat vreemde land en ook haar beide zonen sterven daar, wel gehuwd, maar kinderloos. Hoe verloren zal zij zich daar gevoeld hebben.

En dan klinkt dat ene zinnetje: er is weer brood in Bethlehem. Zou er voor haar dan toch nog een leven zijn? Na het verlies van haar geliefde en haar beide

kinderen kan dan deze terugkeer nog zin geven aan haar leven?

Er is weer brood. Hoe had ze zich staande weten te houden? Hoe kan iemands leven, dat zo bepaald wordt door het ene hartbrekende verlies na het ander nog toekomst hebben?

Huis en haard, je geliefde, je kinderen, kwijt, rouw.... Het maakt Noömi bitter en zo wil ze ook genoemd worden: Mara. Misschien dat de trouw van haar schoondochters haar op een of andere manier staande houden.

Maar als ze het bericht hoort dat er een einde is gekomen aan de honger, dan komt haar leven in beweging.

En Ruth gaat met haar mee.

Samen gaan ze naar Bethlehem. En hoewel de hongersnood voorbij is, moeten ze rondkomen van de restjes graan, die Ruth raapt van het land van Boaz, een vermogend ver familielid van de man van Noömi. Ruth wordt opgemerkt door Boaz. Hij wordt vereerd door deze jonge weduwe. Zij knielt eerbiedig voor hem neer. En hij ontfermt zich over haar:

‘Als je dorst hebt mag je bij mij komen en ik geef je te drinken’. Hij neemt haar in bescherming: ‘Ik zal mijn mannen zeggen je niet lastig te vallen’.

En hij nodigt haar aan zijn maaltijd: ‘Kom maar hier en neem een stuk brood en doop het in de wijn’.

En hij voorziet haar ruim van graan – als een aankondiging voor Noömi dat de hongersnood nu voorbij is. En dan gaat Ruth, op aanraden van haar

schoonmoeder, in de nacht naar Boaz, en gaat bij zijn voeten liggen op de dorsvloer.

En in de lazing van vandaag hoorden we hoe de oudsten ermee akkoord gaan dat Boaz neemt tot zijn vrouw. En hoe bijzonder is het dat zij in hun goedkeuring de verbinding leggen met de situatie van Tamar en Juda. Deze verwijzing naar wat is geweest wordt verbonden aan de toekomst die zich nu toch voor Ruth en Noömo opent. Boaz zal Ruth tot zijn vrouw nemen. En zij brengt een zoon ter wereld. Obed: de vader van Isaï, die de vader is van David. Zo opent zich toch nog de toekomst voor Noömi.

Het lijkt allemaal wel toevallig zoals het loopt. Maar 'toeval' kunnen we toch ook zien als iets dat een mens toevalt. Iets dat jou wordt toegeworpen door een Ander. Iets dat je alleen maar dankbaar kunt aanvaarden.

Zouden we ook zo naar ons eigen leven kunnen kijken? Zouden we dat ook in ons alledaagse leven kunnen zien dat?

Zien we ons leven alleen in het licht van alledag? Of zien we het, soms even, ook in het eeuwig licht?

Dat maakt een groot verschil. Een verschil dat niet met het blote oog zichtbaar is. Je kunt dat verschil niet vastleggen met een camera. Het eeuwige licht is niet te filmen.

Voor het oog is er geen verschil tussen het leven van de één en de ander. We zijn allemaal mensen van de dag: we worden geboren en we gaan dood, we zaaien, maaien en

oogsten of doen iets wat daarvan is afgeleid, we worden verliefd, krijgen kinderen of niet, we verliezen elkaar, we hebben verdriet.

Het leven is mooi en lelijk, heerlijk en pijnlijk. Ieder mens is uniek, maar alle mensenlevens komen op hetzelfde neer. Vanaf je geboorte ga je je weg door het leven.

En als we hier bij elkaar in de kerk komen, dan nemen we we die alledaagse werkelijkheid mee. Wij zijn heel gewone mensen bij elkaar. Wij hebben niet iets bijzonders. Maar hier in de kerk, in de liturgie, kan ons gewone leven even in het eeuwig licht gezien worden.

We beginnen meestal met alle ellende en verdriet in de wereld. Dat brengen we voor God: 'Kyrie eleison, Heer, ontferm U, hebben we daarbij gezongen.

We horen verhalen over gewone mensen, zoals Ruth en Noömi. En dan is er net als voor Ruth; brood en wijn. We delen met elkaar een stukje brood en een slokje wijn. Al seen vooruitblik op die ander werkelijkheid. Ons leven wordt, al is het maar even, in Gods licht gezet. Er is toekomst voor ons.

En dat brood moeten we eten
om niet verloren te gaan.
Wij delen het met elkander
ons hele mensenbestaan.

Dat we zo hoopvol verder zullen gaan,
gevoed en gezegend.